

Любен Дилов

Ребро Адамово

Защо бог не създаде за мъжа жената от земята, както него създаде, а от реброто му?

Ангелите попитаха господ за това. Господ рече: Така постъпих, за да милеят един за друг.

Из „Разумник“ – апокриф от XI–XII в.

1.

Дайлън бе прекарал вече близо четвърт век в рисковани експедиции, но за такава катастрофа не бе чувал дори в бара на астропилотите, където, знайно е, се разправяха какви ли не фантазмагории, като в средновековните моряшки кръчми.

А всичко бе вървяло спокойно и безпрепятствено до онзи момент, в който и в сънищата му продължаваше да избухва с фойерверкни огньо-ве. Навлязоха в планетната система по всички правила на безопасността. Екипажът, много опитен, вършеше работата си с рутинна дисциплина и научен педантизъм, без които Космосът винаги се превръща в безогледен враг. Отминаха външните планети – позната картина: вледенени газове, мрак, космически студ, и се отправиха към вътрешния планетен пръстен, където ги мамеше четвъртата планета, защото и отдалеч се виждаше, че се намира в най-благоприятната точка от екосферата на звездата. Но пак не прибързаха, макар съблазънта да бе твърде силна за изгладнелите им сетива, а сондите една след друга да им носеха все добри вести: поносима атмосфера, лек температурен режим, спокойна кора, пълна с всякакви метали, вода и растителност. Бедничка, но растителност! И никакви, ама съвсем никакви опасности! Възможно ли бе сондите да са грешели, повредени да са били? Защото как иначе да си обясни човек подобно коварство от една стара и дори приветлива планета?

Такава си остана през целия месец, след като слязоха на повърхността, й, а открития от този род не се нравеха всеки ден в Галактиката – да намериш планета сравнително годна за заселване, та основателно решиха да се установят на нея за по-продължително изучаване.

Разположиха базата си върху каменистия бряг на малко море, почти безсолно. Можеше и да се пие, имаше вкуса на минерална вода. Ветровете минаваха над главите им кротки, гальовни. И все пак – сеизмични апарати, атмосферни сонди, три-четири дълбоки сондажа – всичко бе заложено както трябва, преди да почнат да свалят необходимата битова и научна апаратура за дългосрочно пребиваване. Чувствуваха се щастливи с твърда почва под краката и светъл простор около себе си... А изведнъж, сякаш планетата бе стаявала гнева си от нарушаването на спокойствието й, за да избухне с апокалиптична сила, посред нощ това безобидно море изригна не само с вода, но и с пламъци. Подводен вулкан, вероятно спал до тяхното пристигане или разбуден от близките

сондажи. Гигантски цунами, срутване на целия бряг, кървави фойерверки, излитащи като при езерно-градинско увеселение направо из самата вода. На мястото на базата се завъртяха страховити въртопи, макар тя да бе се намирала най-малко на петстотин метра от високия бряг на морето.

Дайлън наблюдаваше катастрофата на екрана в шурманската кабина и си мислеше, че долу всички са спели по това време, както бе спал и той самият на космолета, уставно оставен в орбита около планетата Багажа бяха пренасяли с асансьорната совалка. Това денонощие той дежуреше в кораба и го събуди алармената система, надала вой като при смъртна заплаха. Уредите бяха усетили издуването на планетната атмосфера под себе си и внезапното разширение на магнитното ѝ поле, шурманският компютър бе включил мигновено автопилота, а той панически вдигна кораба на по-далечна орбита. Бордовият инженер Дайлън се намираше във от опасността, долу обаче всичко бе изчезнало безследно. Навярно целият бряг под базата бе се сринал или разцепил, защото и след седмицата, в която той с радари и телескопи претърсваше отгоре за някакви следи, въпреки че катаклизъмът бе отминал, въртопите продължаваха да образуват дълбоки фунии. Късче дори от най-леките изолации не се забелязваше да плува някъде. Онова, което зиналата пропаст не бе погълнала, цунамите бяха завлекли навътре в морето.

Слязъл отново на най-ниската орбита, Дайлън многократно претърси цялата планета, но да спусне кораба на нея не посмя. Безнадеждна, па и ненужна вече работа! Престоят му тук също се обезсмисляше. Той изпрати съобщение за случилото се, което централната база щеше да получи едва след година време, и чак тогава грохна. От преживения ужас на безсилен наблюдател и от внезапното осъзнаване, че е сам. Дори роботите бяха свалили долу, та по-бързо да изградят базата. Не посмя да поеме риска и да отправи кораба в обратния път. Вярно, с компютрите, с автопилота и основните астропилотски знания, които задължително притежаваше като член на космолетски екипаж, сигурно би съумял да се промъкне между няколкото малки черни дупки, които зееха по трасето, но не посмя. Преживяното и самотата внезапно и за дълго бяха сломили вярата му. Единственото, което смогна да направи пряко силите си, бе да изтегли кораба чак към седмата планета – каменна пустиня с речичка атмосфера, която и теоретически не би могла да има сериозна сеизмична дейност. Пусна кораба в стационарна орбита над екватора ѝ, спря двигателите, изключи всички ненужни за един човек системи и се отдаде на отчаянието си.

Настъпилата безтегловност направи и душата му като че ли безтегловна. Не тъгуваше за никого поотделно, дори за жена си. Тя също бе се превърнала само в едното от загиналите другари, без които той самият след някоя и друга седмица щеше да загине. Изпрати решението си да остане около седмата планета, но помощ не можеше да очаква по-рано от три години – такава бе скоростта и на най-бързите им космолети. Три години! Три години самота в един обезлюден затвор! Крепеше го донякъде още единствено дългът да опази кораба, но след като вяло и безкрайно бавно се убеди в неговата безопасност на тази орбита, той се оттегли като мечка в бърлогата си, за да прекара своята зима в анабиотичен сън. Така щеше да избяга поне за известно време от самотата и новите цунами на отчаянието. Бе смятал себе си за стар космически вълк, но се оказа, че не го биваше за вълк-единак.

Когато с горчива себеирония съчини тоя каламбур по асоциация от вълците, се сети за кучетата. Бивши вълци, те не се нуждаеха от глутница. Едно куче, едно предано и топло същество, което можеш да погалиш, а то ще завира муцунка в теб и ще ближе приятелски ръката ти... Вероятно подобни съображения бяха накарали генетиците да създадат специална космическа порода кучета като противодействие на бездушната техника, заобикаляща жителя на Космоса от рождението, та до смъртта му. Дайлън ги познаваше от централната база – стражи, които по-ефикасно от радарите охраняваха с чувствителните си носове и уши базата срещу нашествия откъм близката джунгла. Зверове, като бици силни, които умееха да се справят с допотопно глупавите чудовища в тая джунгла, защото притежаваха маймунска ловкост и почти човешка интелигентност. Но зверове, които не пропускаха да отъркат приятелски хълбока си у всеки човек, минал край тях, да му кажат и няколко трудно разбираеми, но винаги гальовни думи. С това гениите инженери най-много се гордееха: кучетата им умееха да произнасят петдесетина кратки, несвързани в изречения, но смислени думи, самостоятелно и в отговор на вече близо двестате заповеди и съобщения, които безотказно разбираха. С ловки маймунски лапи и смъртоносно хищни нокти те всъщност приличаха на кучета най-вече със своята до смърт предана любов към човека, защото носеха иначе какви ли не чужди гени в клетките си, включително и човешки.

А с консервирани ембриони от такива кучета бяха снабдени всички разузнавателни космолети. И Дайлън с радостно вълнение, с единствената сянка на радост през всичките тия дни след нещастieto откри, че другарите му са заложили за развитие два от тези ембриона, за да си

имат на оная проклета планета допълнителни помощници. Скалата на родилната камера показваше, че остава още месец, докато от нея ще са способни да излязат двете пухкави, тремавички, по детски весели рожби на генното инженерство. Той дълго им се любува през окуляра на родилната камера и всяко тяхно помръдване доразбуждаше смразената у него надежда. Затова оттегляйки се в анабиотичната камера, той нагласи часовниковия ѝ механизъм да го събуди след месец, когато ще може да вземе на ръце бъдещите си другарчета.

След месец сякаш целият му космически дом се напълни отново с живот. Дори размътеният от анабиотичния сън мозък на Дайлън се избистри необикновено бързо, та да не пропусне някоя процедура от избраните в инструкцията към родилната камера. Кученцата се спъваха с неукрепналите си краченца по пода, дращеха навсякъде, опитвайки ноктите си, тренираха гласчетата в ръмжене, боричкаха се. Заради тях той включи отново гравитационната система, иначе нямаше да се научат да ходят, размиваше им сухо мляко с витамини и минерали, което те бозаеха през биберончетата, премина после на кашички и попари, а щом зъбчетата им заякнаха, започна да им подхвърля и късчета синтетично месо. Изобщо имаше си работа до гуша с тях, защото иначе му стигаше половин час да провери изправността на корабните системи и неговото положение в пространството. Компютрите вършеха безупречно задълженията си, а и долу нищо не се променяше по каменната пустиня, още повече че корабът заради стационарната си орбита висеше над един и същи отрязък от нея. Но Дайлън не се и интересуваше става ли нещо из другите краища на планетата. Изцяло бе погълнат от грижите си за кученцата, от възпитанието им. Блаженствуваше с тях, особено когато те заспиваха заедно с него, сгъшени едно в друго на корема му. А когато те един ден започнаха да го побутват с лапички по краката и в резултат на неговите уроци да скимтят умолително: „Дайлън, мляко!“ или „Дайлън, месо!“, той усети, че май никога не бе изпитвал по-голямо щастие. Тия първи думи звучеха в гърленцата им повече комично, като „даймлек“ и „даймес“, но той се гордееше с постиженията на своите питомци и ликуваше при всяка нова дума, която те усвояваха.

А те растяха бързо и усвояваха бързо. Дайлън никога не бе се занимавал отблизо с тия удивителни създания на генното инженерство, та всъщност ги преоткриваме за себе си, откриваше собствените си педагогически способности и копнежа си на неосъществен баща. Бяха решили с жена си едва след тая експедиция да вземат по-дълга отпуска, за да си отгледат дете. Но колкото повече растяха кучетата, те все повече се

улисваха в собствените си игри. Научиха се да се обслужват сами във всичко – храна, вода, тоалетна, нетърпеливо изпълняваха нарежданията му, та по-бързо да се отдадат на тия игри, чрез които природата обучаваше инстинктите им. А когато след известно време в боричканията си започнаха и да се качват едно на друго, изпълнявайки подранили и безплодни движения – бяха мъжко и женско, Дайлън отново усети самотата. Тогава, сякаш съвсем закономерно, преоткри и хомосинтезатора.

2.

Беше с необикновени за една космолетна апаратура размери: двуметров куб, поставен в една от лабораториите зад импровизиран параван. Дайлън не бе и влизал в нея, защото там не се намираше нищо важно за сигурността на кораба. Този път надникна просто воден от налегналата го скука, която с дивашко нетърпение го гонеше навсякъде из кораба.

Екипажът много пъти бе се забавлявал с този непознат им апарат, монтиран на космолета едва ли не в последните часове преди тръгването им. По-точно с приказки за него, с шеги и вицове. Наричаха го, изопачавайки и без това доста нахалното му име, ту „хомосексуализатор“, ту „работилница за сексбомби“. Беше им даден за изпробване, но никой, включително и командирът все не се решаваше да извърши експеримента. Отлагаха го за обратния път, когато ще имат повече свободно време, после го забравяха, после отново си го спомниха, като се установиха – с намерение за дълго – на коварната четвърта планета. Експериментът с хомосинтезатора бе включен в списъка на задължителните им научни задачи, а на планетата щеше да има достатъчно работа и място за рожбата на тази причудлива машина. Но пак отложиха експеримента, докато поприключат с основната изследователска работа.

Инструкцията към тайнствения апарат лежеше, захвърлена върху специалното малко кресло пред него, до шлема, който експериментаторът трябвало да наложи на главата си. Дайлън не помнеше почти нищо от нея; спомни си само с внезапно пробуждане в сърцето, че бяха я чели колективно и много се смяха. Кой ли от загиналите му другари, навярно скришом, бе я препрочитал? Въпросът изригна като оня подводен вулкан, заля го с вълните на болката. И той се насили да вдигне инструкцията не от любопитство, а като вещ, многократно докосвана от скъп на сърцето му човек.

Допълнително го заболя от странния ѝ за едно техническо упътване стил. Тя твърде интимно, а сега на право светотатствено, се обръщаше с непристойно рекламен език към трагично отишли си от живота хора. Смели мъже на Космоса – започваше тя, сякаш на подигравка. Във вашите ръце лежи една твърде необичайна инструкция, но и делото, което тя ще ви разяснява, също е необичайно. Простете ни шеговития тон! Той ни се наложи някак естествено, защото, както е казал един дивен

мъдрец, има неща толкова сериозни, че за тях може да се говори само на шега, А ние с вас се захващаме с възможно най-сериозното: Да създадем човек!

Ще ни възразите: той няма да е човек! Вярно, няма да е съвсем истински, защото не ще е роден от майка, не ще носи нечии гени и наследствености и не ще е способен сам да дава потомство, но ние сме се постарали това да остане единствената разлика, която ще компенсираме пък с качества, каквито хората, изглежда, никога не ще придобият, а без тях нашият път във Вселената ще си остане все така мъчителен. Това е нашата първа крачка към създаване на мечтаната от столетия космическа раса, която иначе ще си остане неосъществена поради биологичната неприспособимост на човека и тегнещата над гениите инженери забрана да манипулират свободно с човешкото тяло. Раса, която да разширява границите на човечеството, и там, където е невъзможно то да вирее, да поддържа обслужващи бази навсякъде из Галактиката, където ние не сме в състояние да пребиваваме по-дълго. Раса, която, умна, могъща и предана му до смърт, ще придружава човека в неговата безкрайна космическа одисея. Раса, чиито отделни представители все пак ще приличат на човека, и то тъкмо на онзи човек, който вие сте си пожелали.

Всъщност знаете ли, драги космонавти, как е създаден човекът? Не, не ви караме да си припомняте уроците по антропология. Ще ви разкажем само някои забавни, но и поучителни легенди; тях вие едва ли знаете по простата причина, че те отдавна не фигурират в общообразователните програми. Сигурно от мъже са съчинени тези легенди, от самотни и мечтаещи като вас мъже, защото във всички техни варианти най-напред се е появил мъжът, после била създадена жената, за да разсейва самотата му – нещо, което ще се опитаме да направим сега и ние за вас. В една-единствена обаче жената била създадена първа – говори се, че произхождала от древна Персия, и нека започнем с нея, водени от нашето мъжко кавалерство!

И така, създал бог жената – най-красивото от всички цветя в неговата райска градина. Най-красивото, но... и най-самотното, защото било единствено, а отгоре на всичко притежавало душа, която бързо се отегчавала. Много скоро то се нарадвало на всички райски хубости и проплакало пред своя създател: Господи, страх ме е така самичка, особено по нощите, дай ми един силен другар, да ме пази!

Господ се позамислил и създал лъва. Зарядвала му се хубавицата, но само след няколко дена отново проплакала: Господи, пак ми е скучно с тоя глупав звяр! Вярно, красив е, силен е, спокойно ми е с него, но не

ме слуша, прекалено е горд и не дава да го яздя. Измисли ми, моля те, нещо друго! Позамислил се господ и създал магарето – с големи уши, да я слуша, и як гръб, да я носи. Хубавицата обаче скоро се наяздила до насита, а след като магарето веднъж я хвърлило от гърба си, защото прекалено силно го дърпала за ушите, тя отново клекнала пред божия престол. Татко мой, рекла, вироглав другар ми даде, а аз имам нужда от преданост. Създай ми някое същество, което да е по-добро, да е гальовно към нежната ми кожа и да ме обича!

Поозорил се господ как да удовлетвори капризите на своето чедо, па измислил накрая кучето – да й е вярно, да й се гали, да не я напуска дори когато го обижда. С луда радост го прегърнала хубавицата, погнали се из поляните и алеите, весел лай заогласял райските селения. Но само след седмица красавицата коленичила тъжна пред създателя си: Господи, чудесен другар е кучето и съм ти много благодарна, но защо не ме прави истински щастлива? На него винаги му е весело, а на мен не. Виж там, моля те, дали не може нещо да се направи!

Господ още не бил загубил търпение. Извадил компютъра си, рисувал на дисплея му, пресмятал, търсел разни алгоритми и накрая измислил едно много комично същество – маймуната. Да подскача все подир неговата колкото красива, толкова и своенравна рожба, да й подражава, да й се криви, муцуни разни да й прави, та да й е весело. И успял. Донякъде, разбира се – хубавицата цял месец се забавлявала с маймуната. След него обаче пак цъфнала, разплакана, пред престола. Господи, захлипала тя безутешно, маймуната и кучето не се понасяха, лъвът пък ги ревнуваше от мен и искаше да ги изяде, а магарето им се смееше и ми проглуши ушите с ироничния си рев. Набих ги, за да ги примиря, и всички се разбягаха. Моля те, господи, смили се над бедната ми душица, измисли й някое същество, което да притежава всички добри качества и на лъва, и на магарето, и на кучето, и на маймуната, а най-важното: никога, никога да не ме напуска!

Сбърчил чело господ, цяла седмица чесал брадата си пред дисплея на компютъра, още седмица размесвал в хаванчето разни гени и аминокиселини и с последните остатъци на своето божествено търпение създал... мъжа.

Защо почнахме с тази легенда? Разбира се, да поласкаем нашите дами-астропилотки, но и за да им напомним колко трудно е да бъде създаден мъжът. Затова и ние все още не сме в състояние да произведем що-годе приличен мъж в нашия вълшебен хомосинтезатор.

Молим, ви, наши верни и добри приятелки, не ни се обиждайте! Не

искаме да кажем, че жената е по-просто устроена, но при нея ние можем да се откажем от най-великото и най-непостижимото – родилния апарат. Откажем ли се обаче от подобния деликатен механизъм при мъжа, той ще престане да бъде мъж. Впрочем такива „мъже“ ние си имаме отдавна в лицето на киборгите и някои специални роботи, които са далеч от представата ни за онази необходима космическа раса.

Нека разкажем сега и ония легенди, които ще зарадват повечко мъжкото ухо! Предговорът към инструкцията ни ще стане може би прекалено дълъг, но ние се утешаваме с надеждата, че в скуката на дългите космически полети той ще служи и за развлечение на нашите славни астронавти.

И така отново господ, след като създал всички живи твари на Земята, решил да се позабавлява този път с една по-пикантна и по-интелектуална игра: създал мъжа по свой образ и подобие. Но още докато го моделирал, гледайки се в огледалото, осъзнал, че щом тази му рожба ще е негово копие, то тя ще е също така самотна, защото, като него, ще е единствена. И веднага се заел да конструира жената. А понеже ги правел едновременно и от същия материал, жената, която той нарекъл Лилит, придобила всички качества на мъжа: силна, умна, властна, по божественому амбициозна да господарува над света.

При такова положение естествено още преди дори да са се погалили веднъж, между двамата започнали борбите за надмощие, кавгите и побоищата, та на господ му писнало да ги разтървава, да лекува раните им. Ядосал се и прогонил Лилит – мъжът, като негово и външно подобие, все пак бил по-близък на сърцето му. А непримиримата и горда Лилит според друга, древнофинланска легенда се установила не на повърхността на Земята, а под нея, където създала едно свое контрачовечество, съществувало и до днес.

Да, но Адам – така се казвал първият мъж, отново останал сам и заскучал в райските селения. Дълго размишлявал господ като каква жена ще му е подходяща, отчитайки грешката с Лилит, а щом му се сторило, че я налучкал в представите си, налегнал Адама, анестезирал го, срязал гръдния му кош, извадил едно ребро и от него създал жената, която нарекъл Ева.

Хилядолетия наред невежото човечество се сърдело на Ева, че коварно и сластолюбиво подмамил Адама да изяде забранената от господ Ябълка на познанието, та той ги изгонил заради това от рая си. Науката обаче, макар и доста късно му доказва колко е било несправедливо. Ева била кратка, предана, любвеобилна – всичко, което най-допадало на

Адам, но нали все пак е била създадена от негово ребро, значи е носела и същия генетичен материал в себе си, имала е сходно разположение на гените, по двойната спирала на дезоксирибонуклеиновата киселина. А някъде там, сред другите, човъркал и генът на любопитството. Ето защо в никакъв случай не бива да я обвиняваме за това, че подобно на мъжа си искала да узнае какво представляват самите те и какво представлява светът около тях. Нали на тоя бял свят е трябвало да роди децата си? Което и сторила, напук на божия гняв. С любов, с нечовешки мъки, с грижовност и много, много умение напълнила целия свят с рожбите си, а те пък, за да отмъстят заради причинените на майка им страдания, с течение на времето се отrekli от тоя несправедлив бог...

Коя от двете бихте си избрали, драги космонавти? Защото по настояване на нашите психолози в хомосинтезатора са заложени и двата модела. Разбира се, нашата Лилит няма като легендарната си предшественица да воюва с вас за надмощие в космолета, но ще носи пък всички ваши качества: твърдост, сила, ум, решителност в действията и прочее. Тя успешно ще ви замества във всички трудни и опасни дейности в Космоса. Една красива мъжкарана в добрия смисъл на думата ще ви приюти в прегръдката си и ще бъде ваш отличен другар във всичко. Помислете добре, такъв партньор ли ще ви е нужен, когато се окажете безнадеждно сам между звездите? Или може би ще предпочетете Ева?

Тя е класическата Ева: издръжлива е на трудности и мъчения, до смърт себераздаваща се и безотказно послушна. Умее да утешава с ласките си, може би ще е мъничко по-еднообразна от Лилит и понякога ще се прави на глупава, защото не е толкова самостоятелна, а и за да изглежда различна от самите вас. Възможно е да ви ядосва сегиз-тогиз с тези свои различия, ще съумява обаче и отново да ви очарова с тях.

Не бързайте, дръзки мъже на космоса! Нашите психолози ви приканват сериозно да проверите себе си, преди да пристъпите към избора. Но ако и двата модела еднакво не ви задоволяват, предлагаме ви трети вариант. Нарекли сме го „Галатея“, по друга една древна приказка.

Живял преди няколко хилядолетия в Елада прославен скулптор на име Пигмалион. Отгоре на всичко бил и цар на Кипър, тоест наистина приказно явление парите и изкуството да бъдат в едни и същи ръце. Добре, ама въпреки това все нещо не достигало на душата му. Кипърки не му се нравели, а ония, които били готови да предоставят телата си срещу парите му, съвсем пък го отблъсквали. Така в часовете на своята самота той си издялкарал от слонова кост една мечтано красива и нежна женичка, която по-късно нарекъл Галатея.

След като дълго я съзерцавал, Пигмалион дотолкова се влюбил в статуята, че започнал нечовешки да страда. Дълго го терзала любовната мъка, разкъсвала душата му, не му давала да спи. Древните гърци обаче са били в някои отношения по-щастливи от потомците си. За всяка област от живота им на Олимп отговарял високо квалифициран специалист, не както след векове един-единствен, уж всезнаещ и всемогъщ, а всъщност дилетант във всички области бог. Така за щастие на Пигмалион въпросите на любовта завеждала млада, не особено вярна на съпруга си и съвсем не строга в моралните си принципи жена на име Афродита. Отначало тя се сърдела на царя-скулптор, загдето пренебрегвал нейните смъртни подобия, но скоро отзивчивото ѝ към всяка любов сърце се смилило над страданията на Пигмалион. Тя направила така, че статуята да оживее и той се оженил за своята Галатея.

Е, драги мъже на Космоса, останали по една, или друга причина без партньорки в своя уютен звездолет или на някоя неуютна планета, може би ще пожелаете като Пигмалион сами да си създадете желаната компания? Не се стеснявайте! Нашият хомосинтезатор ви дава фантастичната възможност да съживите своята първа голяма любов или друга някоя силно обичана от вас жена, или изобщо съчинен от вашите мечти образ на красавица. Но пак не бързайте! Помислете познавате ли добре характера на жената, която искате да възпроизведете? Пигмалион също не е знаел какво се крие в неговата статуя и сигурно не случайно легендата не обелва нито думица за това каква жена е била Галатея, бил ли е наистина щастлив с нея царят на Кипър или пък след време е молил Афродита отново да я превърне в слонски зъб. Затова не постъпвайте като него и не се влюбвайте в своето произведение – то няма да е истинската жена на мечтите ви.

И така независимо кой вариант сте си избрали, дръзки покорители на Космоса, вие заедно с нашия хомосинтезатор всъщност си присвоявате ролята на боговете. Но понеже все пак не сме богове, нужно е двойно повече да внимаваме. Както видяхте, самият господ бог Саваот първия път е допуснал грешка с Лилит, какво остава за далеч по-ограничените и още неизпитани възможности на нашия хомосинтезатор! Затова не го ритайте, ако той не задоволи напълно вашите вкусове. Той е експериментален модел и ние сърдечно ви молим, записвайте подробно своите наблюдения, докарайте ни невредимо и неговото създание, та също да го изучим и да внесем съответните подобрения. Но непременно бъдете и самокритични, ако сте си избрали варианта „Галатея“ – възможно е не само на хомосинтезатора да се е дължала несполуката ви, а и на това, че

не сте му дали точна програма. Рискът не е малък. Засега биопластонтът, възшебното ни откритие, от което хомосинтезаторът ще изработи вашата избраница, може да бъде използван пълноценно само два пъти. А дори и при повторната му обработка понякога настъпват непредвидими деформации, та пред вас да оживее я инвалид, я някоя полуидиотка или чудовище в мечтано нежен образ.

Но вие сте безстрашни мъже, знаете да поемате рискове, разполагате и с достатъчно време за предварителни размишления. А каквато и жена да излезе насреща ви от камерата на хомосинтезатор а, бъдете уверени, че тя ще притежава поне няколко велики предимства пред обикновените жени. Първо, не ще има нужда от скафандър и кислород, когато ще ви придружава в открития Космос, не ще ви дразни с разни диети за отслабване или напълняване, защото изобщо не се нуждае от храна, не ще спи, когато на вас не ви се спи или трябва да дежурите – енергетичният генератор в нея гарантира трийсетгодишната ѝ непроменима младост. И не ще ви подсмърча дори от хрема, а е добре известно колко неприятно е на мъжа, когато жена му боледува.

Простете ни, но в края на уводната част на нашата инструкция се смятаме задължени още веднъж да ви помолим: Не се страхувайте от нашия хомосинтезатор, грешката все пак може да се поправи! Не нахлузвайте обаче и шлема му на главата си, преди добре да сте обмислили кое от неговите програмни копчета ще натиснете – Л-Лилит, Е-Ева или Г-Галатея! Лично за нас би било по-полезно да изберете третия вариант. Той е по-малко изпробван и още изучаваме способностите на хомосинтезатора да моделира по желание на клиента. Другите два модела, грижливо изпитани от нашия екип превъзходни психолози, са заложили в него готови. Естествено не искаме да ви принуждаваме сами да се превръщате в обект на нашия експеримент, затова ви предоставяме пълната свобода на избор. Дерзайте! А ние ще бъдем истински щастливи, ако сме успели да поразсеем вашата скука в Космоса...

Следваше втора част, в която делово се съобщаваха правилата, как да се борави с хомосинтезатора. Нататък тя си беше инструкция като всяка техническа инструкция, но първата ѝ част, постепенно се превърна за Дайлън отначало в забавно, а после и в интригуващо четиво. Забравил кое бе го накарало да я вземе в ръка, той започна да я препрочита през ден, през два с инстинктивното усещане, че му е необходима, че по някакъв странен начин отново го закотвяше към живота. Тя ту го развеселяваше, ту разбуждаше въображението му, поразено от трагедията, и го караше да си съчинява пикантни истории, без обаче да предизвиква

желанието му да си присвоява ролята на господ другаде, освен в собствената си фантазия. Възпираше го и съображението, че едва ли ще е нравствено с подобни забавления да посяга на паметта на жена си толкова скоро след гибелта ѝ, макар хомосинтезаторът да не му предлагаше да я замести с друга жена, а с някакъв женоподобен киборг. И ако накрая все пак се реши, то бе единствено от нарастващото любопитство как и за какво биха си говорили с един киборг от толкова съвършен тип, какъвто го рекламираха. Защото безмълвието го застрашаваше с умопомрачение. Двайсетината думи, които разменяше с послушните кучета, не прогонваха заплахата от тримесечното вече мълчание. А психозата му го държеше настрана от иначе големия обем развлечения, с които разполагаше космолетът: библиотека, кино и фонотека, разни видеоигри. Веднъж само се опита да изгледа някакъв филм, но не успя. Почти убийствено го връхлетя чувството, че всичко това е непостижимо далеч и той никога вече не ще принадлежи към някаква друга действителност, лишен е и от способността да бъде съпричастен към чужди съдби.

Когато обаче при едно от многократните препрочитания сякаш за пръв път съзря настойчивата молба на откривателите на хомосинтезатора експериментът да бъде извършен непременно и независимо в какви обстоятелства, у него се разбуди чувството за дълг, онова чувство, което единствено още може да държи човека, свързан с живота, когато всички други връзки са отрязани. Корабът щеше да оцелее и без него; на тази орбита, с компютрите и автопилота не три, трийсет години щеше да чака своите спасители. Кучетата също вече не се нуждаеха от него, дори видимо им досаждаше. А тази работа с хомосинтезатора в края на краищата само той би могъл да свърши и бе длъжен да я извърши, защото тя стърчеше на видно място в списъка на научните задачи на експедицията и защото от гледна точка на изискванията ситуацията бе максимално благоприятна за експеримента. Така Дайлън взе решението си да седне някой ден в креслото пред двуметровия лъскав куб, самоубеждавайки се, че го прави като последно свое служебно задължение, за да не си признае с каква чудовищна сила самотата и тъгата напирала в душата му, издувайки до влудяващи размери нуждата от какъв да е другар по участ.

Не му трябваше Лилит – с такава, както са сами на борда, ще се избият през тия три години. Жена му, загиналата, носеше някои нейни качества, в много области го превъзхождаше по знания и може би затова не всичко между тях се числеше към доброто в едно брачно съжителство. Привързани бяха един към друг, безспорно е. И отлични другари

бяха, разбира се, защото все той отстъпваше накрая. Но когато поглеждаше сега, по принуда, назад в интимния им живот, съзираше само студена семейна дисциплина на мястото на оная междуполов природен устрем, наречен любов. Впрочем не биваше да укорява ни себе си, ни нея – така бяха се и събрали, като пресметливо се изучаваха един друг, за да преценят дали биха били добри партньори в една далечна експедиция, в която и на двамата много се щеше да отидат, а за нея приемаха само двойки с допълващи се астронавтски специалности. И не дори сексуалното любопитство или взаимната симпатия ги събра накрая, а психологическите тестове на подбираещия астронавтите психоконпютър, обявил ги за съвместими характери. Събраха се, защото бяха съвместими и защото току-що завършили обучението си, жадуваха повече за подвизи в Космоса, отколкото за любов.

Впрочем тая модерна люпилня за киборзи му предлагаше същото: съжителство по съвместимост. Не случайно макар и на шега предупреждаваха космонавтите да не се влюбват в произведенията си. И най-разумно би било направо да натисне копчето за Ева. Рекламираха я точно каквато е нужна за човек в неговата тежка самота: понасяща несгоди, грижовна, послушна, най-вече търпелива и послушна! Но нали учените настояваха за „Галатея“? Щом е решил да извърши експеримента, нека поне го извърши добросъвестно, та да им бъде максимално полезен... Така той отново не си призна, че отстъпва не пред служебния дълг, а пред съблазънта да си създаде жена по свое желание. И по този начин си попречи да съобрази на какви терзания се обрича, избирайки третия вариант.

Отначало пак пресметливо реши да възпроизведе някоя от жените, които бе харесвал или в които бе се влюбвал за известно време. Не бяха много тези жени – животът му преминаваше повече в космолетите, не бяха много, а кой знае защо, тъкмо техните образи в съзнанието му най-силно се размиваха, губеха същественото от себе си. И сякаш не бяха оставили у него нищо друго, освен спомена за собствените му чувства и преживявания, в повечето случаи горчив спомен, чрез който той сега проглеждаше за досадните им недостатъци. И първият резултат от препоръчаната му самоподготовка бе, че се научи да псува проклетата машина, заставила го да се рови из най-свидните дялове на миналото си, разсъдъчно да ги преценява, да ги демитологизира.

Няколко пъти сяда пред хомосинтезатора, дори нахлузваше шлема и пак го захвърляше. Очевидно трябваше да възвърне поне малко чувството си за хумор, взривено от подводния вулкан на четвъртата планета,

ако искаше да не тегли накрая един ритник на това кошмарно изобретение, което стърчеше насреща му и сякаш му се хилеше с празния си екран: Хайде де, какво се мотаеш толкова, дръзки ми космонавте! Не, не бяха глупави съчинителите на инструкцията, щом бяха предугадили, че дори един космонавт с неговото почти благоговейно отношение към уредите и машините – нали чрез тях единствено живееше в Космоса – би могъл дотолкова да загуби нервите си, че да рита изобретението им.

Отгоре на всичко и порасналите вече кучета, които той не бе пропуснал след прочитането на инструкцията да прекръсти на Адам и Ева, надушваха, че се кани да прави нещо необичайно, веднага отваряха вратата на лабораторията след него, клякаха от двете страни на креслото и със старозаветно любопитство наблюдаваха какво ще предприеме. Всеки път трябваше да им крещи: Марш!, защото вратата на лабораторията, както повечето врати на космолета, не се заключваше. Всеки път те с дразнещо го огорчение изгъргорваха с неопитните си гърла своето недоумение: „Дайлън, защо?“ А той повторно трябваше да им вика: „Пречите ми, марш!“, та обидено да подвият опашки, а той отлагаше експеримента за следващия ден.

Изгледа десетина филма. Подбираше ги от филмотеката предимно с любовен характер с надеждата, че ще си хареса някоя от артистките, но все така отчужден от загубения за него свят, поведението им му се струваше също недействително, алогично, а сюжетите на филмите, вместо да разбудят чувството му за хумор, засилиха копнежа му по слънчев простор, по земна твърд и по интимност с обичана жена – все неща, които сега можеха окончателно да го побъркат.

Неведнъж сяда и с намерението да си спести по-нататъшните мъчения, като посегне към готовите модели. Та нали Адам също не бе имал избор – каквото бог дал, това! Да, но Ева е била създадена от собственото му ребро, налагаше се значи и той да вложи все пак нещичко от себе си! „Дръзки мъже на Космоса“ – гадни подигравчици бяха тия подли съчинители на инструкцията, знаели са, отлично са знаели на какви идиотски мъки ще подложат мъжете, които великодушно са решили да им извършат проклетия експеримент!

Но, по дяволите, нищо дръзко ли не бе останало у него?

На единайсетия ден след вземането на решението си Дайлън прогони Адам и Ева, нахлузи шлема, издекламира с чувство на обреченост персоналните си данни и натисна копчето „Г“. Не го извърши с никаква дързост, а с претръпналото съзнание, че тая работа трябваше да се свърши най-после. Бе прервил още веднъж филмотеката. В единия от

филмите артистката напомняше с палавата си усмивка и закачливия поглед неговия последен флирт, преди да тръгне за насам. Двамата с жена си винаги си даваха един другиму правото на някое краткотрайно приключенище в престоя между две експедиции.

Артистката привличаше най-вече с тази своя усмивка, откровена, внезапно радостна усмивка като на дете, пред което неочаквано са извадили тайно купения за него мечтан подарък. Особеното ѝ очарование обаче идеше като че ли от друго. Насред свежия и бляскав ред хубави зъби също неочаквано се открояваха така наречените кучешки зъбки – по-големшки и по-изпъкнали. Дайлън не помнеше да бе срещал такъв козметичен дефект в своя толкова завършен с грижите си за човека век. Но тук и артистката, и режисьорите безпогрешно бяха открили необикновения чар, възможността усмивката да бъде тълкувана и по друг начин: като на весело вампирче, на което внезапно са поднесли една хубава крехка гушка, от която да утоли жаждата си.

Хареса още възбуйния нрав на артистката, умението ѝ много мило да се преструва от време на време и на засрамена, шеговито-закачливия начин да поднася чувствата си на своя любим. Два пъти тя се показва и съвършено гола, а той изгледа филма няколко пъти, така че, когато включи шлема на главата си, хомосинте-заторът можеше направо да я откопира от паметта му. Като непрекъснато извикваше в съзнанието си нейния образ и поведението ѝ в запомнените ситуации, Дайлън, наблюдавайки отражението в екрана, допълнително го коригираше, въобразявайки си, че добавя нещо от себе си. Накрая продиктува дословно онова, с което инструкцията рекламираше Ева: търпелива, понасяща, кротка, послушна... И чак когато свали шлема, когато бе превключил хомосинтезатора от прием на производство, съобрази, че „кротка и послушна“ едва ли се снажда с откритите чувствени излияния на едно весело и закачливо вампирче.

Техническата инструкция го уверяваше, че в тези първи минути още е възможно без вреда за биопластона да се връща хомосинтезатора за ново програмиране, но Дайлън махна с ръка. Чувствуваше се изтощен като след дълга, непосилна работа. Чувствуваше се сега и засрамен, сякаш бе извършил подлост, прекопирвайки нищо неподозиращата актриса. Надяваше се дяволската машина да изкупи вината му, като съчетае нещо по-различно от продиктуваните ѝ противоречия и му се щеше някак си да избяга. Нямаше обаче къде другаде да се избяга на тоя кораб, освен в съня, и той си поиска от медицинския компютър приспивателно, за да прескочи петдесетте часа очакване, в които хомосинтезаторът

щеше да създаде неговата избраница. Щеше според техническото описание да оформи тялото от тайнствения биопластон, с който учените толкова се гордееха, да зарежда генераторите, да програмира според изискванията на клиента компютъра-мозък в главицата на поръчаната красавица. В него при всички модели задължително се влягали готови знания и умения за поведение в космически кораб по време на полет, а чувствата – тук описанието ставаше доста мъгляво в определенията си – доколкото това изобщо можеха да се нарекат чувства, щели да се доизградят вече извън хомосинтезатора в резултат на сетивните възприятия на рождбата му и корективните влияния на обстановката. Защото компютърът бил и самообучаващ се. Дотогава хомосинтезаторът не биваше да се докосва. Произведението му, ако е сполучливо, самичко трябвало да си отвори и без чужда помощ да излезе при своя клиент.

Какво друго му оставаше при това положение, освен да спи, и то медикаментозно, без сънища? Защото никак не бе сигурен дали след още един час ще му бъде все така безразлично какво ще изскочи от измъчилиия го хомосинтезатор, или ще го налегнат разкаянията.

3.

Мислеше се буден, а ето че голата артистка от филма провеси хубавите си гърди над него и продължи да му се кара. Сви се виновно, не помнеше в какво точно бе се провинил, но се подготви да изтърпи справедливия удар. Тя обаче не го удари, само разтърси с две ръце необикновено силно раменете му. Главата му заподскача като топка върху тилната възглавница на пилотското кресло.

– Хей, колега, събуди се най-после!

Ужасен от непознатия глас, от голотата над себе си, той се почувствува и сам гол. Скочи от креслото и се намери на другия край на шурманската кабина, в която бе решил да проспие петдесетте часа. Видението обаче не изчезна, а той не беше гол и в размътения му мозък се появи двуметровият куб на хомосинтезатора. Белята все пак беше станала и пред него стоеше поръчаното изчадие на модерната техника. Отвърна поглед, защото то беше така безсрамно, голо, че го хвърляше в паника.

– Това наистина е безобразие, колега! – продължи непознатият глас, който би трябвало да е нежен и кротък. – Сам си на кораба, сигурно и дежурен, а преспокойно си спиш! Къде са другите?

На острия тон реагираха само кучетата със застрашително ръмже-не. Те клечаха край вратата, готови за скок, надеждни телохранители, на своя господар, и възвърнаха донякъде хладнокръвието му.

– Адам, Ева! – рече им той. – Мирно! Това човек.

Кучетата разиграха влажните си ноздри, отвърнаха почти в хор:

– Не, Дайлън, не човек.

Той иззлорадствува – хомосинтезаторът не бе успял да излъже кучетата. Но пък и те познаваха само една човешка миризма, дали имаше някаква миризма изобщо тая гола киборгеса? И все пак рече импулсивно:

– Аз казвам човек! Ще се подчинявате като на човек!

Кучетата изръмжаха с враждебно недоумение, щяха обаче да се примирят. Дайлън се сепна. Какво бе направил всъщност – още в първата минута обяви киборга за човек! Засрами се, от себе си се засрами и от кучетата се засрами. Заповяда им ядосано:

– Адам, Ева, излезте!

– Не, Дайлън, опасност! – възразиха му пак хорово кучетата, макар и не съвсем уверено.

Дали не надушваха нещо с унаследените си инстинкти? Глупости, първият закон на роботехниката гласеше, че роботите и киборгите нямат право с действие или бездействие да нанасят вреда на човека! И все пак погледна инстинктивно лицето му – впечатляващо красиво, то бе и каменно равнодушно. Да, такова трябваше и да бъде – един киборг не биваше да се плаши от нищо. Рече:

– Адам, Ева, излезте! Няма опасност.

Адам отвори вратата е недоволно ръмжене, Ева я затвори след себе си с ревниво блещене на страховитите си зъби. Дайлън понечи да се усмихне на поръчката си, но го пресече острият ѝ глас:

– Колега, къде е екипажът?

И той отново загуби хладнокръвие, отвърна с она рефлекс на подчинение, с който обикновено бе разговарял и с жена си:

– Загинаха. Всички. Сам съм, но корабът е обезопасен.

– Как загинаха?

Дяволите да я вземат, с разпити ли ще започваме! И ако някой имаше право да разпитва, това все пак е той! Опита се пак да погледне лицето и, надолу се побоя да погледне. На мястото на поръчания закачливо-флиртуващ поглед срещна само плоската синкавина на угасен екран. Бе ѝ съобщил, че екипажът е загинал, а отново същото равнодушие – ни уплаха, ни състрадание, нито дори любопитство, което да подкрепи въпроса ѝ! А уж щяла да прилича на човек! Впрочем да, точно така трябва и да бъде и нямаше защо да ѝ се плаши на тая киборгеса! Рече вместо отговор, по-грубо, отколкото бе възнамерявал, защото още не бе се успокоил:

– Ти кога излезе?

– Откъде? – запита съществото отново без израз в очите си – екрани.

– От хомосинтезатора.

– Какво е това?

Нима тия идиоти не са вложили в компютъра ѝ знанието, че е изкуствено същество? Та и последният робот знае, че не е човек!

– Какво правиш на този кораб? Защо си тук?

– Аз съм жена на Дайлън. Той също ли е загинал? Бордовият инженер предпочете да поиздевателствува:

– Щом си жена на Дайлън, защо не знаеш нищо за катастрофата?

Нормалният човек би си помислил, че нещо се е случило с паметта му, би я напрегнал да си спомни. Един компютър обаче не умееше да се напруга – той съобразяваше и отговаряше стократно по-бърже от

човешкия мозък.

– Не знам. Ти ли ме спаси?

Върху капака на хомосинтезатора лежеше малък, но яко брониран почти като бордовата черна кутия записен апарат със стотици заложи в него въпроси, на които експериментаторът бе длъжен да отговаря всеки ден, да диктува и наблюденията си върху поведението на тази космическа раса, за каквато уж мечтаело цялото човечество от столетия насам. Дайлън бе прослушал първите въпроси: Как се появи при вас? Удовлетвори ли предварителната ви представа? Намерихте ли нещо осъдително? Опишете първите си контакти с нея?

Щеше да им даде той едни първи впечатления! Ще им тегли най-напред една псувня, от най-солените космонавтски псувни, загдето бяха нарушили четвъртия закон на роботехниката, който гласеше, че всеки робот или киборг е длъжен с вида си, с кодов номер и глас постоянно да се легитимира като не човек. Ще ми вика тая киборгеса: „Аз съм жена на Дайлън!“ Отгде накъде? Най-малкото трябва да каже, че е зачислената на Дайлън или неговата персонална киборгеса, а не да го нарича и „колега“! Ама това е чудовишно – едва сега го осъзна той, как така един киборг ще нарича човека „колега“! И на „ти“ ще му говори отгоре на всичко! Чисто престъпление е, така ще им каже, но по-напред ще вкара това голо чудовище в хомосинтезатора им и ще го превърне отново в техния уж вълшебен биопластон!

– Колега, моля те, не крий нищо от мен! – настоя чудовището, все още не получило отговор на въпросите си. – Аз трябва да знам обстановката на космолета, за да решим какво да предприемем.

Ти ли ще ми предприемаш нещо, ма! – напры викът в гърлото му, но той с усилие го преглътна и отговорът излезе мъчително сдвккан, вместо властен:

– Решенията тук вземам аз.

– Колега, аз също съм член на екипажа – строго му напомни тя, сякаш отдавна е трябвало да го знае-, а после избухна в поразително женски и съвсем съпружески упреци: – Видно е как вземаш сам решенията си! На кораба цари мръсотия и безпорядък, почиствано е само в командното помещение и двигателния отсек. И защо си пушал тия зверове да се шляят навсякъде? Това космолет ли е или зоологическа градина?

Неочаквано обидата му премина в нещо като развеселено великодушие: забавна история, един киборг му се караше! Рече, за да изпробва властта си:

– С почистването ще се заемеш ти, и то веднага! Знаеш, ли как се

прави?

– Вече почистих. Искях да затворя кучетата в трюма, но те не ми се подчиниха, а се отказах да прилагам насилие, защото не знам за какво са потребни на екипажа.

Ето го конфликта с кучетата! – развесели се още повече Дайлън, но в следващия миг отново изтръпна: Да приложи насилие спрямо тия два като лъвове яки и като шимпанзета бързи и ловки звяра? Които за секунди щяха да я разкъсат? Но... щяха ли наистина да я разкъсат? Нали тая сияйно нежна кожа според техническото описание, издържала и без скафандър в открития Космос, а и старите киборги са известни със своята булдозерска сила и здравина! И Дайлън отново се уплаши. Не, наистина не е човек, човекът винаги би разбрал за какво е нужно едно куче, колкото и да не изпитва симпатия към животните!

– Колега – рече киборгът и го доуплаши, – аз подредих навсякъде, докато ти спеше, но не знам коя е кабината на Дайлън, а тя е и моята кабина.

– Избери си някоя друга. Всички са празни – изхитрува той в страха си, не усетил, че това означаваше и покана за оставане. А нали се канеше да я пъха обратно в хомосинтезатора!

– Колега, пак ще те помоля, не крий нищо от мен! Какво се е случило с Дайлън? На тази планета ли са загинали?

Уж го молеше, а гласът ѝ бе толкова властен, че той отново рефлексивно изрече:

– Аз съм Дайлън – и застина в очакване, но най-малко това бе очаквал:

Статуйно неподвижното красиво лице внезапно засия така радостно и една толкова щастлива усмивка избухна на станалите чувствено меки устни, че той съвсем се стъписа, сякаш истинското чудо едва сега започваше. Без всякакъв преход, без да се срамува, че преди това не го е познавала, тя извика „Дайлън, мили!“⁴ и тръгна към него с разтворени обятия, с разлюлени гърди.

Той отново побягна, сега пък в насрещния край на шурманската кабина. Завря се чак между компютърния пулт и стената, изрева:

– Махай се!

Усмивката не изчезна от устните ѝ, макар тя да спря настъплението си към него, силеше се да стане още по-очарователна. Веселите вампирски зъбчета блестяха влажни, като че ли казваха нещо свое си, различно от другите. В стъкления ѝ поглед за пръв път се появи подобие на живот и то приличаше на внезапно отразени отнякъде игриви светлинки.

Гласът ѝ стана гальовен и мек.

– О, мили! Ти ми се сърдиш. В какво се провиних? Накажи ме, мили, накажи ме най-строго! И най-нежно! – добави тя вече с наистина палава, наистина флиртуваща усмивка.

И чак сега му заприлича едновременно на актрисата от филма и на последната му авантюра, преди да поеме с експедицията. А когато в следващия миг тази усмивка съумя да се превърне и в срамежлива, той изрева повторно:

– Махай се, чуваш ли! Що не си се облякла?

Тя погледна към гърдите си и не намери нищо нередно. Не съзнаваше своята голота, както според легендата Ева не съзнавала голотата си, преди да захапне ябълката на познанието. А името му сигурно е било заложено в мозъка ѝ като код на принадлежност, затова тя така изведнъж се превърна в готова за нежност и за подчинение жена.

– В склада за лични вещи ще намериш и женски дрехи. Върви да се облечеш! – заповяда ѝ той, отново успокоен от нейното покорство.

И си помисли, че ще трябва да я обучава или по-скоро – дресира, както бе дресирал и двете кучета. Каквито и готови знания да са заложени у нея, нямаше да се мине без по-специално обучение, ако искаше да я превърне в действително полезен член на екипажа, както с наивно самочувствие бе се изразила тая кибернетична кукла.

Тя послушно тръгна към вратата и той едва сега събра кураж да я погледне цялата, в гръб. Тялото ѝ бе изваяно като за участие в конкурс за „Мис Галактика“. Не, оная от филма нямаше такова тяло, едва ли и в живота се срещаха толкова хармонични и красиви пропорции. Във въображението си той бе я виждал по-мургава, а кожата ѝ сияеше бяло-розова, като току-що излязла изпод химическия душ, възбудена от парещата струя на сушилният апарат. Бе забравил при програмирането да спомене цвета на кожата, но не заради кожата не изпита желание да докосне това тяло – може би защото бе лишено от пикантността на някоя чаровна диспропорция и предразполагаше повече към съзерцание. За миг усети и такова желание: да я спре с някоя команда, да я разгледа просто като художествено произведение – в края на краищата тя беше и произведение на изкуството, не само на науката. Може би защото и мъжките му рецептори бяха вкочанени от трагичната загуба на другарите. А най-вече защото това там не беше от човешка кожа и човешко месо, и когато го докоснеш, непременно ще те отвори с плитката студенина на изкуствена материя.

– Чакай! – промълви той тихо; като че ли го каза само в мислите си,

но тя го чу.

Обърна се с новата си почти автоматизирана готовност за послушание. Сега и предната част на тялото ѝ засия към него с цялата си изложбена красота.

Той още не знаеше как да мотивира заповедта си, но вече не се боеше да я оглежда, защото не я гледаше като мъж. Инстинктивно търсеше роботското у нея, търсеше го като желана опора, не го откри и се усети окончателно отблъснат. По-добре да беше истински робот, а това, един дявол знае какво е! Що ли му трябваше да се захваща с идиотския експеримент, така спокойно си му беше в компанията на кучетата!

Оголила и веселите си вампирски зъбчета, та сякаш всичко да бъде голо у нея, тя чакаше новата команда. Той усети, че е на път да я намрази. Рече, за да изличи опротивялата му вече усмивка:

– Как се казваш?

– О, мили, нима си забравил? Такова хубаво име, Галатея! Но ако не ти харесва, назови ме, както ти желаеш!

Вярно, в инструкцията пишеше, че можеш да ѝ дадеш името покъсно. Никакво име нямаше да ѝ дава, дошла бе и ще си отиде с фабричното си название, иначе би означавало ново отстъпление пред налудничавите идеи на нейните създатели.

Галатея бе изрекла отговора си, без нито за секунда да увреди с нещо на своята усмивка, и Дайлън си рече още: Те ти поръчаната усмивка! Ще си я имаш, докато ти се доповръща! А на глас понечи отново да ѝ заповяда да се облече, но тя тръгна към него. Той се насили да не побегне за трети път, да види все пак какво я е накарала да предприеме програмата в компютъра ѝ.

Тя властно залюля бедра, просташки предизвикателно раздрусва гърдите си, а пламъчетата в екранно сините ѝ очи сякаш бяха си вече нейни и можеха да минат за страст. Промърка глезено:

– Дайлън, мили Дайлън, не искаш ли да се любиш с мен?

Той стисна зъби да не изкрещи за трети път. Стисна за миг и клепащи, та отваряйки ги, да може да се надсмее на нейното замислено да прелъстява кълчене и го обхвана една жестока веселост: „На ти и поръчаното шеговито излияние на чувствата!“ Излезе от убежището си зад шурманския пулт, сграбчи я за ръката и с безпамятен гняв я помъкна подире си.

Спря се чак пред гигантския куб на хомосинтезатора, отвори вратата му, заповяда:

– Влизай!

Галатей, очарователно покорна и очарователно усмихната, се вмъкна през тясната врата, изправи се в полумрака на кабинката и я освети с една нова закачливост, която бликна не само от лицето ѝ, от цялото ѝ поприведено, сякаш дебнешко го тяло. Не, не разбираше какво я очаква! Нима тоя неин уж съвършен компютър погрешно бе преценил, че това е игра? Че може би ще е дори някаква любовна игра? Или реагираше единствено с бездушно автоматичното доверие на машината към човека?

Той побърза да затръшне вратата, да я херметизира със специални ръчки. И едва когато ги пусна, усети, че преди бе стискал нещо меко, топло, гъвкаво. Ръката на Галатей бе приличала на всяка нормална човешка ръка. Но, по дяволите, топлината е най-лесното, което са могли да измислят ония супергениални идиоти, нейните създатели! Тия атоми или кой Знае какви там генератори в нея...

Въпреки това продължи да вижда нейната по детски дебнешка закачливост и зад затворената врата продължи да усеща ръката ѝ. И не поsegна към бутона, който отново щеше да я превърне в безформената биопластонна маса, от която бе се родила, както според легендата се била родила от морската пяна оная богиня на любовта Афродита. Кого щеше да убие? Глупости! Не кого, какво – трябва да се каже! Но сигурно и създателите ѝ още не го знаеха, иначе нямаше толкова настойчиво от него да чакат отговора.

Той разхерметизира вратата и Галатей изскочи навън, като играло си на криеница дете, триумфиращо засмяна, разперила ръце за прегръдка.

– Дайлън, мили, не искаш ли да се любиш с мен? Той я пресрещна с една плесница, неотмерено силна, която изплющя съвсем като върху човешка буза. Но сигурно бе си го въобразил, защото от дете не бе удрял никого, и сам се вкамени от тази плесница. Галатей дори не залитна. Яка бяха я направили, устойчива и понасяща, съвсем по програмата за Ева. Дори усмивката ѝ не се изкриви от удара, което допълнително го поразя. Попита плахо, а защо трябваше да се чувства вина?

– Не те ли обижда това?

Тя отвърна игриво, с откровено влюбени очи:

– Защо да ме обижда, мили? Ти си ме галиш, ти си ме биеш. Само че не разбрах за какво ме наказваш сега.

Кошмар, рече си той, истински кошмар! Но вече бе го обзела предишната тръпна развеселеност, а в нея нямаше нищо жестоко само човъркащи остатъци от чувството му за вина. Рече:

– Та да престанеш да се усмихваш. Нали имаш усет за времето? Не може да нямаш в себе си часовников механизъм – наблегна той, за да ѝ подскаже, че самата тя е механизъм. – Ще ми се усмихваш на всеки трети, да кажем, на всеки втори час. Ясно ли е! Хайде, върви да се облечеш!

И дори съзнателно си позволи да докосне рамото ѝ при отпращането, да се доубеди в топлината на тая бяло-розова, сякаш на току-що изкъпано бебе плът.

– Дайлън, мили, нека после слезем на планетата! – примолви се тя, съвсем като любяща съпруга. – На кораба няма достатъчно работа за мен, а аз трябва нещо да работя.

– Върви да се облечеш, ти казах! – повтори той с попресилена, но я усети и като бащинска строгост.

Галатей изхвъркна от лабораторията, пъргава, лека на босите си нозе и видимо щастлива, че изпълняваше най-последно негово желание. А Дайлън със същото претръпнало съзнание, с което бе я поръчвал, си помисли подире ѝ, че всъщност експериментът едва сега започваше. И че ще си има все пак някакво там занимание с тая космическа раса през трите години, докато чакаше спасението. И си помисли още, по-скоро като весела закана, че никак няма да е леко това занимание – да се направи от нея нещо, което да прилича на човек. Впрочем защо после да не слязат и на планетата? Двама души с две кучета, вече си е – без малко щеше да каже „семейство“, – вече си е цял изследователски екип, цяла колония!...

КРАЙ

© 1989 Любен Дилов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2009

Издание:

Любен Дилов. Ние и другите. Фантастични новели

Издателство „Христо Г. Данов“, Пловдив, 1990

Редактор: Бистра Сакъова

Художник: Текла Алексиева

Художник-редактор: Веселин Христов

Технически редактор: Ирина Йовчева

Коректори: Жанета Желязкова, Надя Костуркова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12183>]